

SKOVIR

LETO I. LJUBLJANA, DNE 28. JANUARJA 1928. ŠTEV. 1.

Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrletno 20 Din itd. — Posamezna številka 4 Din.

Upravništvo in uredništvo: Ljubljana - Rožna dolina, Cesta II 18. — Ček. račun št. 10.995.

Vera: «Tako strašno se bojim...!» — Dušan: «Svojega moža, ljubica?» — Vera: «Ah, ne, javnosti!» — Dušan: «Brez skrbi, strogi tiskovni zakon naju štiti. Saj časopisje ne upa več objavljati imen iz nemoralnih afer...»

ZALJUBLJENCA

Napisal Mataj Matajev.

Jasna noč. Le luno zakriva lahen, skoro prozoren oblak. Tedaj se kovač na luni vzdrami, široko zaževa, pogleda

Potem se baletka požene kakor puščica po stezici...

okoli sebe in vidi, da se zvezde obračajo proti zemlji in jo obsevajo. Urno pograbi oblačni zapah in ga lahno odmakne, da pogleda starko zemljo in se prepriča, ali je res že minil dan. Kovač vidi, da spi zemlja v temi. Hitro odrine zapah na stežaj in ga trešči na stran, da zasije luna v vsem svojem čaru. Kovač se prijazno nasmehne in pritisne svoj ogromni meh, da takoj vzvalovi preko oblakov mesečina, splava proti zemlji in jo objame s svojim mlečnim sijem.

Po polju gre zaljubljeni par, študent in baletka.

Kovač na luni gleda na zemljo in pogled mu obvisi baš na poljani, ki še ni razsvetljena. Njegove bistre oči vidijo dve živi bitji. Veselo se zareži in pritisne znova meh, da vzdrhti novo valovje mesečine in splava nad poljano, kjer se šetata mlada, lepa zaljubljenca.

Oba se ozreta naenkrat kvišku in se razveselita; na luni se prijazno reži obrito lice in jima mežika, poredna plesalka celo trdi, da sliči ta obraz obličju njenega debeloličnega strica.

Vedno bolj razigrana postajata.

Hipoma se ona zasmee, da predrami plašno tišino, ki spi po biljkah, in da na-

enkrat zašušti dremajoča turščica, težko noseča svoj skoro zreli sad. Potem se baletka požene kakor puščica po stezici in krikne dijaku: «Lovi me!»

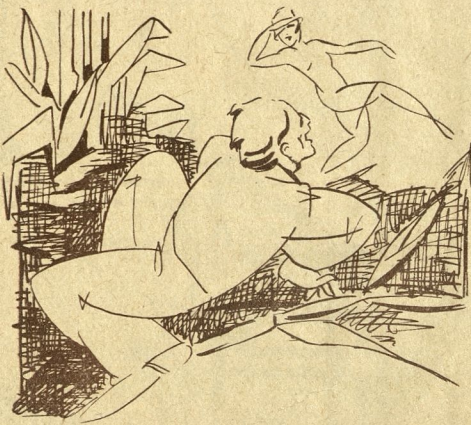
Dijak zleti za njo, dekle se mu umakne, fant se zopet požene, a ona pleše pred njim kakor veščica zapeljivka; se ustavlja, zadnji hipec izvije izpod roke ter zleti dalje, ali ga pa lahno krcne po prstih, ko jo hoče prijeti in mu zbežlja pred nosom.

Kovač na luni gleda in se razjezi. Vsaj do poljuba bi lahko prišlo, si misli in zakrije z oblakom luno.

Kovač opreza pri ozki špranji in se čudi nerodnemu študentu, ki sicer citira včasih v mesečini po polju svoje vesele pesmi, polne šegavosti in ljubezni, a sedaj se tako slabo udejstvuje.

Študent se v mračini zaletava, lovi svojo ljubico, a se kmalu naveliča; kliče jo in vabi, toda ona mu še vedno nagaja, skače okoli njega in se odmika.

Fant se utruji, zasopljen sede v travo. Kovač ga vidi in zasmili se mu, pomagati mu hoče, zopet odmakne ne-

...dijak pribeži do turščice in se prevrne vanjo...

koliko vrata, da zasije prva polovica lune, toda dijak se za mesečino ne zmeni, nego protestira in je užaljen.

Poredna baletka se mu približa po prstih, lahno ga udari po rami.

Spet je vse pozabljeno, fant hiti za njo, misleč, da se bo dala ujeti, a ona se požene dalje, veselo razigrana.

Kovač zopet potegne zapah čez luno, dijak pribeži do turščice in se prevrne vanjo. Turščica šumi, jezi se nad njim, lomi se in poka ter se maščevalno zapleta med študentove noge, da ta še parkrat pade in se le s težavo prerije skozi.

«Sploh ne govorim več s teboj,» se razhudi študent, drgne s prstenimi rokami zamazana kolena ter nameri korake proti mestu.

Kovač na luni se reži, a baletka tudi.

Luna zopet zasije, celo morje bledega sija zaplava nad poljem.

Študent je ves znojen, truden in od prsti umazan; dolgi lasje so prilepljeni na čelo in lahkokrili ljubici se dozdeva smešen, tako smešen, da zaploska z ročicama ter se zavrti pred njim kakor vrtalka. Zaljubljenec gleda plesočo vilinsko prikazen, ki se vrti okoli njega, takoj vse pozabi in ponudi ji roko. Dekle ga pogleda zasmehljivo in pokaže z roko prst, ki se drži njegovih rok.

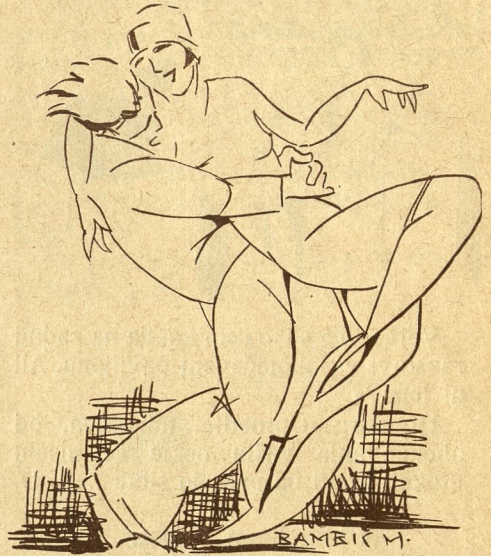
Tedaj dijak znova poskoči.

Baletka zavpije ter se požene med turščico.

Kovač na nebu zapre vrata.

Med turščico lomastenje in vpitje, dijak drvi za svojo ljubico, ne zmeni se, ko pada, urno se pobira in drvi dalje za belo prikaznijo, ki jo naposled ujame.

Kovač se zopet ozre na polje, pa urno zapre vrata. Dijak z močno roko drži ljubico, ki se otepava, di bi se mu iztrgala iz rok; končno omaga in nagne

...drvi dalje za belo prikaznijo, ki jo naposled ujame.

glavo kakor obstreljena golobica. Strasten in razburjen obsuje dijak s poljubi rdeča usteca, ki polagoma pričnejo vračati poljube z divjim ognjem...

NJENIH ŠESTNAJST POMLADI

Napisal Dobroslav Dobrovec.

*Meni treba ni pomladi,
ni poletja treba,
jaz deklico imam.*

*Lica njena:
pomladne cvetke bele,
usteca njena:
poletne češnje dozorele.*

*Njeni lasje temni
skrivnostne so noči,
a oko
jasno, modro je nebo;
šestnajst pomladi v njem svetlo
za mene le cveti.*

Ne utegne.

Vera: «To sliko sem kupila na zadnji razstavi v Jakopičevem paviljonu. Ali ni lepa?»

Branko: «Oprostite, milostiva, od občudovanja vaših nožic še nisem utegnil preiti na presojo slike...» D.

Utemeljena žalost.

Ko je imela Ljubljana še avstrijsko vojaško posadko, se je zgodilo, da je za časa jesenskih manevrov spravił nemški vojaki v nesrečo hčerko nekega notranjskega posestnika.

Oče zapeljane deklice je bil zaradi nesreče ves obupan. Sosed ga je skušal tolažiti, češ, da na tako veliki kmetiji samo koristi, ako je družina za enega člana številnejša.

Posestnik: «Saj to me ne skrbi! Toda kako bom razumeli otroka, ker od nas nihče ne zna nemški?»

V višji dekliški šoli.

V neki višji dekliški šoli so dobile deklice nalogo, ki se je glasila: «Kako nastane jutranja zora.»

Sedemnajstletna Dragica je začela svojo nalogo takole: «Ko vstanem zjutraj iz postelje, se nudi naravnost očarljiv pogled...»

Ne gre jim v glavo.

Profesor matematike je razlagal analitiko in si silno prizadeval, da bi spravil v dijaške glave to učenost. Ko je razlago končal, je hotel ugotoviti, kak uspeh so imele njegove besede. Toda na njegova vprašanja so odgovarjali dijaki z grobnim molkom.

Strašno se je razjezil profesor in zakričal: «Če bi bil kravam razlagal in jih potem izpraševal, bi vsaj mukale...» D.

Filmska kandidatinja.

Vera, precej debelušna zastopnica slabšega spola, in njena prijateljica Mira sta se razgovarjali o karijeri Ite Rine ter o njeni konkurentinji Lidiji, ki naj baje tudi zanese sloves sposobnosti Slovenk za film v daljni svet.

Spričo tako mikavnih vzgledov ni čudno, da se je Veri zahotelo enake slave, pa je vprašala prijateljico: «Kaj misliš, ali bi jaz uspela kot filmska zvezda?»

Mira je hudomušno premotrila njen obilen stas in divno okroglo lice ter odvrnila: «Kot filmska zvezda? To bi šlo težje. Morda kot filmska luna...» D.

Ljubezen do svojega bližnjega.

Učitelj je razlagal v šoli, da mora biti vsak človek usmiljenega srca in da tudi živali ne smemo mučiti, ter je vprašal Mihca: «Kakšna ljubezen je to, če jaz pokaram človeka, ki na cesti pretepa osla?»

Mihec: «To je ljubezen do svojega bližnjega.»

Ne more.

Neki trgovec je dal razglasiti: Zaradi pozne sezi je razprodajam preostalo zalogo pod lastno ceno.»

K temu je pripomnil neki šaljivec: «Tega on sploh ne more storiti, ker za svojo zalogo še ni odštel dobavitelju niti pare...»

Nerodno.

Uslužbenec (stopi v šefovo sobo): «Ali lahko vzamem onile stol, ki vam je postal nepotreben?»

Španci razumejo slovenščino

Z dovoljenjem virtuozu Črnega napisal
Gustav Strniša.

Ko se je vrnil slavni Zikov kvartet iz Španije, je veseli tovariš Černy, umetnik na violo, zasviral svojim prijateljem v intimni družbi nekaj lepih komadov. Umetnik, rodom Čeh, je velik prijatelj Slovencev in je zelo vesel, kadar se s svoje turneje vrača v belo Ljubljano, nikoli zaspano.

Ko je nehal svirati v zasebni sobici tam gori, kjer je vdrela v hišo spominska plošča Andreja Smoleta, je jel pripovedovati o svojih potovanjih. Zanimivo je pripovedoval o Španiji in kako se mu je godilo prvi večer med Salamanci.

«Dospeli smo v Španijo, a španski jezik mi je bil tedaj tudi prava španska vas,» tako je pričel. «Preden smo imeli prvi koncert, sem zvečer odšel po mestu, a pri tem sem popolnoma pozabil na ime svojega prenočišča. Veselo sem pohajkoval po mestu, se v neki krčmi pošteno navečerjal; dali so mi, kar sem jim pokazal. Precej pozno sem se, zadovoljen sam s seboj in s Španci, vračal nazaj v svoj hotel.

Zdaj, ko je bilo treba iti spat, sem se spomnil, da ne vem za ime svojega hotela, od katerega sem bil oddaljen gotovo kake pol ure. Vedel tudi nisem, kje se hotel nahaja. Taval sem nekaj časa okoli, a potem sem vprašal prvega stražnika, v pravilni slovenščini, kje je hotel.

Španski stražniki so svetovno znani po svoji uslužnosti. Ko je začul moj novi znanec besedo hotel, jo je nekoliko napak razumel in pokazal mi je — bordel.

«Ne, ne, prijatelj, spal bi rad, hotel mi pokažite, hotel,» sem mu dejal smehljaje.

In tako sva romala s stražnikom od prenočišča do prenočišča, a nobeno ni bilo pravo.

Ko sva obhodila ves njegov okraj, me je stražnik uročil svojemu tovarišu v drugem okraju, ki je spet poskušal z menoj na novem tavanju svojo srečo.

Predem me je drugi stražnik pričel voditi po prenočiščih, je sklenil preizkusiti mojo španščino in me je začel izpraševati.

Jaz seveda nisem vedel, kaj mož govori, a razumel sem besedo «hotel» in

«nome» iz česar sem sklepal, da hoče stražnik vedeti ime hotela.

Zalostno sem pogledal moža in mu odgovoril prav lepo po kranjsko: «Prijatelj moj dragi, ne zahtevaj od mene, česar sam ne vem; ime hotela sem »zgubū».

«Kubu,» je zavpil stražnik veselo in me odvedel urno v neki hotel v bližini, kjer mi je prišel nasproti z odprtimi rokami vratar, ki me je že dobro poznal; hotel je bil namreč pravi.»

Pa naj kdo še reče, da se s slovenščino ne pride po svetu.

Plavolasa Sirena

Napisal Dobroslav Dobrovec.

*Vsako jutro je ob oknu
svetle kodrala lase;
kakor pajek muhe v mrežo
srca možka pletla v nje.*

*Vsak večer ob njenem oknu
sanjal pesmi glas je njen,
kakor v slast neznano daljnjo
vabil bi me spev Siren.*

*Dolgo kača ni me vjela;
le od daleč sem drhtel,
dokler tisto noč usodno
mesec okna ji ni vjel:*

*kras lasov in belih grudi
kakor v sanjah je bleščal.
Tokrat skrivno me povabil
rok je belih čar svetla.*

*Vem, da si koketka vražja
in da manjka ti srca,
toda z ustn, grudi tvojih
čaren ogenj plapolal ...*

Slikovitost.

Gospodična (slikarju): «Tako, vi ste torej iskali motivov po Beli Krajini? Katera partija se vam vidi najslikovitejša?»

Slikar: «Ako dovolite... partija okrog vaših ramen...» D.

Njena starost.

Teta: «Kako je gospod ravnatelj cenil mojo starost?»

Nečak: «Med 35. in 40. letom.»

Teta: «In gospod doktor?»

Nečak: «Ta je bil galantnejši in te je ocenil med 30. in 35. letom.»

**Solidno blago po nizkih cenah
dobite edino v trgovini**

I. Tomšič

LJUBLJANA, Sv. Petra cešta št. 38

Razsoden zdravnik.

Žena: «Gospod zdravnik, ali je stanje mojega moža resno?»

Zdravnik: «Ne, ne, pač pa potrebuje bolnik mnogo miru. Zapisal sem spalne praške.»

Žena: «Kedaj pa naj jih vzame?»

Zdravnik: «Oprostite, milostiva, praški niso zanj, nego za Vas...»

Njegova razlaga.

Sinko je slišal besedo suženj mode, pa je vprašal očeta, kaj to pomeni.

«Suženj mode je mož, ki ima ženo in dorasle hčerke, dragi sinko...» je razložil oče.

Brez šepetalca bi vse vzel vrag.

Znani nemški pesnik in igralec v nekdanjem dvornem gledališču na Dunaju Waidmann, je nekoč igral «Dijaka prosjaka». Pri zagovoru hudih duhov je potegnil vražji krog tako daleč okrog sebe, da je zajel v krog tudi šepetalčevo celico ter pri tem vzkliknil: «Ako vzame hudič tega, smo vsi izgubljeni.»

„RUDE IN KOVINE“

DRUŽBA Z O. Z.

Brzovjavni naslov: Rude

Telefon interurban: 2727

Poštna hranilnica Ljubljana št. 14.167

En gros:

svinec, cink, cin, aluminij, baker, cinkova pločevina, svinčena pločevina, pocinkana železna pločevina (izdelek Cinkarne, d. d., Celje),

barve, žveplenokisla glina, aluminijev hidrat, bakrena galica, cinkov prah, katran, stare kovine, kovinasti ostanki, rude vseh vrst

SRČNA NAPAKA.

Kavelj je bil med vojno postavljen pred pregledno komisijo. Boječe je stopil pred vojniškega zdravnika ter mu je potisnil v roko bankovec za 100 kron. Zdravnik se je zadovoljno nasmehnil in začel narekovati pisarju: «Za vojniško službo popolnoma nesposoben, huda srčna napaka, predlagam trajno odslovitev.» Mož se je hvaležno priklonil in odšel.

V predsobi je naletel na znanca Kljukca, ki je čakal na pregled. Radovedno je Kljukec izpraševal Kavlja po izidu in Kavelj se mu je ponosno pohvalil, da je za vedno odpuščen.

«Kako si pa to napravil?» se je hotel informirati Kljukec.

«Bankovec sem dal zdravniku.»

«A, tako, tako!» je strmel Kljukec zadovoljen. Brž je pripravil bankovec za 50 kron, ki ga je zdravniku spustil v žep, ko je prišel na vrsto.

«Srčna napaka, sposoben za lahko službo brez orožja,» se je glasila zdravnikova ocena.

«Kako to?» se je zavzel vojak. «Kavljia ste pa zaradi srčne napake spoznali za stalno nesposobnega.»

«Seveda, seveda,» ga je zavrnil zdravnik, «toda Kavelj je imel za enkrati večjo srčno napako kakor vi.»

K.

Tempora mutantur...

Teta (samica): «Še vedno nimaš ženina. Pobrigaj se, mladost bo kmalu zbežala!»

Nečakinja: «Kaj misliš, teta, da ga bom lovila, če noče sam priti!»

Teta (tragično): «Dragica, če bi jaz v svojih mladih letih smela tako kazati noge, bi ga kmalu imela in ne bi ostala samica...»

Nezadovoljiv soprog.

«Uboga žena, vaš mož je videti strašen nezadovoljnež.»

«Da, da, to je resnica; ako bi mu pečenka padala v usta, bi pihal od jeze, ker ne prileti zraven še kaka prikuha.»

Seveda mora jokati.

Učitelj pripoveduje zgodbo o izgubljenem sinu: ,... in ko se je izgubljeni sin končno vrnil domov, je padel njegov oče na obraz in bridko zaplakal... 'No, Jožek, zakaj je stari oče plakal?»

Jožek: «Kako naj bi ne plakal, ko se je pri padcu na obraz gotovo udaril na nos...»

Nedolžnost.

Družba potujočih igralcev je po lepkih napovedala igro, v kateri bo osebno nastopila ženska nedolžnost. Ker pa igra dalje časa ni prišla na vrsto, je neka radovedna gospa vprašala člana družbe po vzroku odlašanja.

Igralec: «Dotična igra pride na vrsto šele čez 14 dni, ker je igralka, ki predstavlja nedolžnost, tik pred porodom.»

Jugoslovanske tekstilne tovarne Mautner d. d.

Tovarne: Beograd, Litija, Sv. Pavel pri Preboldu.

Izdelujejo rjavo in belo kotenino in prvovrstne šifone iz najboljšega ameriškega bombaža.

Prodaja na veliko in malo pri tvrdki

A. & E. SKABERNE

LJUBLJANA, Mestni trg št. 10.

Zahtevajte domače izdelke!

VSEM, KI SO DOBRE VOLJE!

V Sloveniji se doslej še ni mogel obdržati noben humorističen list. Zato nas niso zvalili vzgledi naših prednikov k izdajanju takega lista, nego samo optimizem in prepričanje, da vendarle mora v Sloveniji, ki zna vsa brati in čitati, najti svojo eksistenco vsaj en humorističen časopis. Srbi in Hrvatje imajo take časopise, zakaj bi torej tudi Slovenci ne zmogli enega!

«Skovir» bo nudil svojim čitateljem in čitateljicam čim najraznovrstnejšo vsebino z obilico slik. Za trdno smo prepričani, da se pri čitanju «Skovirja» ne bo dolgočasil nihče.

Zato prosimo vse, ki so dobre volje in ki želé, da imamo tudi Slovenci razvedrilno štivo v lastnem jeziku, naj nam pomagajo razširiti naš list. Odkritosrčno in brez ovinkov Vas prosimo.

Kdor dobi list na ogled ali
kdor ga čita kje drugje, naj

uvažuje našo prošnjo, séde
takoј za mizo in se naroči
na «Skovirja». Povejte vsem
prijateljem in znancem, da
izhaja naš list! Pomagajte
nam in nam privoščite dobro
besedo!

List bo izhajal vsakih 14 dni na 16 straneh in stane 20 Din za četrt leta itd. Posamezna številka se prodaja po 4 Din. Naročnina je torej zmagljiva za vsakogar.

Na ogled bomo pošiljali vedno le po eno številko. Kdor se ne bo naročil, druge številke ne bo več dobil na ogled.

Ne odlašajte, nego se takoj naročite na list in mu pomagajte do krepkejšé eksistence!

Uredništvo in uprava

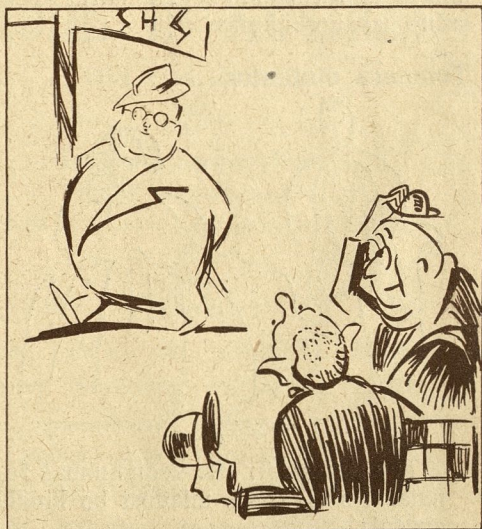
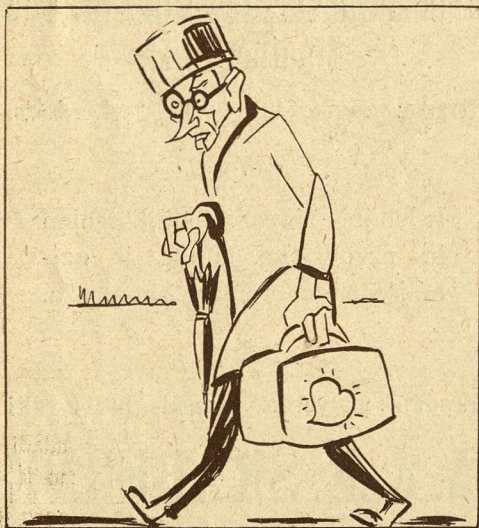
«SKOVIRJA»

Ljubljana - Rožna dolina
Cesta II. št. 18.

V DOBI SPORTA IN FILMA

ALI

KAKO SPREJEMA LJUBLJANA SVOJE ODLIČNIKE

Kadar se vrača iz tujine naš pesnik prvak - Ko se je vrnil iz New Yorka naš šahovski
Oton Župančič... mojster dr. Vidmar...

Ko je prispela sokolska vrsta s šumijem
iz Lyona...

Ko so prišli naši smučarji iz Chamonixa..

Ko je iz Berlina prispela na počitnice
naša porajajoča se filmska zvezda Ita
Rina...

Ženini, neveste, dame in gospodinje!

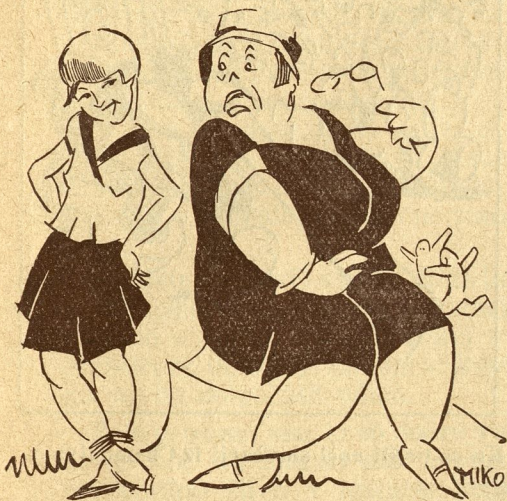
Najboljši spomin v starosti na mladost je
lepa fotografija,

ki jo dobite le v modernem fotograf. ateljeju,
Veličana Bešterja, Aleksandrova ces.

Dame in gospodje, ki žele biti mladi, se
hodijo brit in frizirat edino k
Vendelinu Sebalu, Sv. Petra cesta 44.

Točna in solidna postrežba.
Specialno striženje bubi-frizur.

Današnja mladina.

Teta: «Saj nisi več majhna, pa se še vedno igraš z dečki...»

Nečakinja: «Nasprotno! Čim večja postajam, tem raje jih imam...»

Uradnik vleče plačo.

Pri nas so vsi uradniki siromaki, zasebni, a še bolj državni. Kljub temu profesorja Milana Česna ni minil humor. Ko je nekega meseca prejel plačo in povrnil vse dolgove, mu je ostal še samo novček za dva dinarja. Tega je mož preluknjal, privezal skozi luknjico na vrstico in vlekel po cesti.

«Kaj počenjaš, prijatelj?» so ga začudeno spraševali znanci.

«Plačo vlečem,» je resignirano odvrnil profesor. D.

Sredi med obema.

Dva vesela bratca sta srečala prijatelja ter se ga vsak pod eno pazduho oklenila. Med razposajenim razgovorom mu eden obeh zakliče: «Ne vem, ali si potepin ali bedak.»

«Mislim, da sem baš v sredi med obema,» je odgovoril prijatelj.

Naglo ozdravljenje.

Gost (krčmarju v toplicah): «Ali je res, da tukajšnje kopeli učinkujejo v najkrajšem času?»

Krčmar: «Rečem vam, naravnost presenetljivo hitro. Pred dnevi se je pri meni nastanil neki gospod, ki je prišel sem z berglami, odšel pa je brez bergel in tako naglo, da še računa ni utegnil poravnati.»

Slab izgovor.

Ravnatelju večjega podjetja je sluga odpovedal službo. «Škoda pridnega fanta!» je mislil ravnatelj in vprašal slugo, zakaj zapušča službo.

«Zato, ker nisem po volji vaši gospe soprogi,» mu je odgovoril. «Naj storim, kar hočem, nič ji ne ugaja.»

«Eh, jaz bi moral zaradi tega že zdavnaj odpovedati,» ga je zavrnil ravnatelj.

Različni vzroki.

V vojni sta se dva dobrovoljca pogovarjala in je prvi vprašal: «Zakaj si se prijavil prostovoljno k vojnikom?»

Drugi: «Ker nimam žene in ljubim vojno.»

Prvi: «Pri meni pa so bili vzroki popolnoma drugi: imam ženo in ljubim mir...»

Še otrok se čudi.

Zorica: «Atek, kako si takrat prav za prav poročil mamico?»

Oče: «No, vidiš, žena, še otrok se čudi, kako sem te mogel vzeti...»

SLOVENIA- TRANSPORT LJUBLJANA MIKLOSIČEVA C. 36

TELEFON ŠTEV. 2718

ŠPEDIČIJA

MEDNARODNI TRANSPORTI

OCARINJENJE

PREVOZI - SELITVE

NAJNIŽJE CENE

TOČNA IN S LIDNA POSTREŽBA

LJUBAVNI DVOBOJ

Napisal Dobroslav Dobrovec.

Seznanila sta se na plesu in ugotovila, da sta njuna očeta stara prijatelja. Ta ugotovitev je bila njemu, mlademu plašnemu zdravniku prva opora, da si je upal še nadalje zanimati se za sedemnajstletno dekletce, ki je tako božansko plesalo barbarski charleston. Ko je videl prvokrat njene zapeljive nožice in odskakovati lahko svilenó krilce na mladem telesu, je celo verjel, da je charleston, čeprav ga je že vzela moda, še vedno najočarljivejši ples na svetu.

Milan se je pri Mirinih starših, ki so ga kot sina očetovega prijatelja sprejeli za starega znanca, prav hitro udomačil ter postal stalen gost. No, saj ga niso smatrali kot slabo partijo za svojo edinko Miro.

Mlademu možu, ki je bil z vsakim dnevom bolj zaljubljen, se je sreča ponujala naravnost z obema rokama, ali on se nikakor ni mogel odločiti za juriš.

Spričo pogostih obiskov se je moral Milan navaditi tudi na dolgočasno igro domino, ki se je v družini zelo cenila. In zgodilo se je, da sta Milan in Mira nekoč sama ostala pri domu in igrala sama dalje. Ko bi morala biti igra najbolj napeta, si je mislil Milan: «Če bi zdajle planil pokonci, prevrnil te bedaste figure in krepko objel to vražje mlado bitje, bi se ona pač hudo prestrašila. Mlada je še in bi zakričala... Strašno bi se blamiral.»

V istem času pa si je mislila Mira: «Uh, tako mlad je še in že tako resen. Če bi mi zdajle rekel, da me ljubi, bi zmetala te glupe pikčaste podobe po sobi, in se vrgla v njegovo naročje. Blazno bi se zaljubila vanj...»

Igrala sta dalje in se v napetem pričakovanju odločilnega dogodka tako razdolgočasila, da sta se poslovila hladno in s trdimi besedami kot popolna tujca.

Milan se je vračal domov razočaran. «Nikdar ne bo moja,» je obupaval, dočim si je Mira medtem dopovedovala, da je Milan preponosen in se zanjo, mlado punčaro, sploh ne more zanimati.

Zopet sta igrala sama, brez interesa, v silni živčni napetosti in ob mojstr-

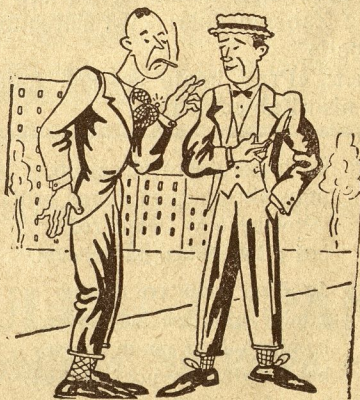
skem samozatajevanju. To se je ponavljalo dan za dnevom. Dan za dnevom ga je Mira težko pričakovala, dan za dnevom jo je obiskoval Milan z obupnim obrazom ter si vbijal v glavo, da je škoda za vsako nadaljnje trpinčenje živcev.

Nekoč se je pri igri zapletla njena nožica med obe Milanovi. Milana je pogrelo, kakor bi ga spreletel električni tok. Niti dihniti si ni upal, ker se je bal, da bi mu ta čudoviti otrok nenadoma ne odvzel komaj priborjenega koščka plena.

Po trenutkih smrtne tišine, kulminacije živčne napetosti, sta se oba spogledala in v trenutku prebrala drug drugemu notranjost iz mrzličnih oči. Tisti hip je Milan krepko stisnil njeno nogo in trop glupih pikčastih koščenih podobice se je prevrnil pod mizo.

Oba sta odskočila, da jih pobereta, in njegove roke so segle v naglici nehote prav nerodno v njene kodre. Mira je z odločnim sunkom dvignila glavo ter se vrgla s krčevitim plačem tako dolgo zadrževane mladostne sile njemu na prsi...

Moderna žena.

Emil: «Lepo, lepo, da ste se oženili z mojo ločeno ženo.»

Dinko: «Pomislite, kadar me objame, me še pogostokrat imenuje z Vašim imenom Dušan.»

Emil: «Oha, moje ime je Emil, Dušan je bil oni drugi...»

Duhovit razgovor.

Izak: «Slaniki niso napačna jed. Ti si jih imel popoldne za malo južino, kaj?»

Moric: «Kako moreš reči, da sem danes jedel slanike?»

Izak: «Na tvojih brkih še vise ostanki.»

Moric: «Dragi prijatelj, motiš se! Ti ostanki izvirajo še od včerajšnjega dne.»

Kukavica.

Zorica: «Ali je res, da kukavica leže jajca v gnezda drugih ptic?»

Teta: «Seveda je res.»

Zorica: «To je pa prav lepo; s tem gotovo hoče prihraniti drugim delo.»

Na svatbi.

Svatbena gostija se je baš zaključevala. Mladi zakonski par se je pripravljala, da se odstrani; takrat pa je prišla mati hčerko za roke, da jo ob tako važnem življenjskem koraku pouči o vsem potrebnem.

«Nadica, moje dete,» je začela mati, «sedaj upam še na eno: da bom v devetih mesecih stara mama.»

«Že v šestih, mamica,» je popravila Nadica.

Previdnost je vedno dobra.

Zorica je vprašala mater, zakaj so med koncertom vrata v dvorano zaprta.

Mati: «Ker bi odhajanje ljudi motilo koncert.»

Žabjedolčan in tepci.

Star avstrijski okrajni glavar, ki je bil znan sirovež, je nekoč zavpil nad kmetom iz Žabjega dola: «Vsi Žabjedolčani so tepci!»

Kmet: «Prav imate gospod, toda vsi tepci niso Žabjedolčani!»

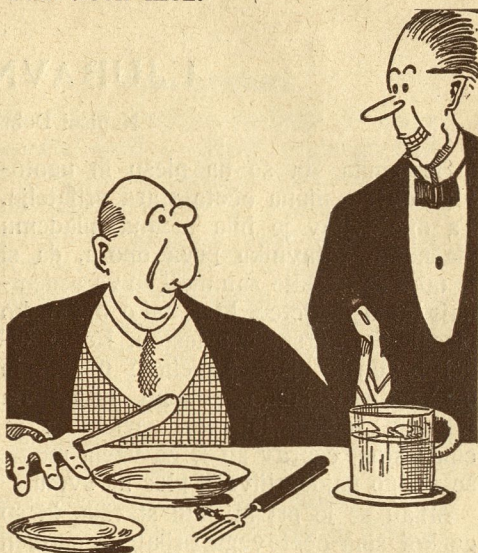
Če hočeš dobro vince piti,
prav hitro k meni moraš priti
v točilnico v Dolini rožni;
boš pil v ekstazi ga pobožni.

Je črno vino po deset,
zredil za kil se boš devet,
namizno belo po dvanajst,
bel haložan pa po šestnajst.

Silvanec stane osemnajst,
a z Visa črno spet šestnajst,
štirnajst moj cviček le košta,
a prošek trideset in dva.

Spisal V. J. Jeločnik, Rožna dolina.

Praktičen mož.

Gost: «Zakaj posodite profesorju Glavaču vedno le strgane dežnike, gospod natakar?»

Natakar: «To je takole: prihodnjega dne profesor navadno pozabi, da si je dežnik izposodil, pa ga da popraviti. Ko se to zgodi, zahtevam svoj dežnik nazaj.»

Razočaran ženin.

Ženin: «Šele danes, na dan poroke, moram zvedeti, da imaš ti že otroka.»

Nevesta: «Za božjo voljo, Emil, saj je otrok še čisto majhen.»

Kritik po rojstvu.

Neki kritik se je ponašal, da so bili tudi njegov oče in starejši bratje priznani leposlovni kritiki.

Neki šaljivec je brž pripomnil: «Potemtakem se lahko reče o vas, da ste bili vzgojeni pod kritiko.»

Original in kopija.

Dekan je kupil od nekega cerkvenega učenjaka sestavljeno pridigo ter jo deklamiral v stolnici ob splošnem odobravanju.

Prihodnjo nedeljo je šel dekan v drugo cerkev kot poslušalec, kjer pa je slišal isto pridigo; zato se je ves razkačen podal naravnost k učenjaku in ga prijel, kako mu je mogel prodati le prepis namesto originalne pridige.

«Motite se,» je rekel učenjak, «original ste imeli vi, a oni drugi je imel prepis.»

CVETKE URADNIH RAZGLASOV IN ČASOPISNIH OGLASOV.

Mestno županstvo je razglasilo v časopisih: «Mladenci, rojeni leta 19.., ki pridejo letos na nabor, so nabiti na občinski tabli.»

Okrajno sodišče je razglasilo: «Janez Potepin, rojen v Zaplankah, se poziva pred podpisani urad zaradi delitve njegovega pokojnega brata.»

Županstvo Suho rebro je razglasilo: «Orožniki so ovadili, da nekateri gospodarji in hlapci nastiljajo živini z nezavaranimi petrolejkami in z gorečimi pipami. Vsak tak primer bo županstvo v bodoče strogo kaznovalo.»

«V vseh hišnih poslih izvežbana deklica, pripravna tudi za prodajo, išče službe.»

Neko županstvo je razglasilo: «Razen golobov ne smejo štirinožne domače živali letati brez varstva po vasi.»

Gospodar je odpovedal brivcu lokal ter mu priredil brivnico v kleti. Da bi ga stranke ne zgrešile, je obesil brivec na vrata tablico z oznanilom: «S prvim prihodnjega meseca ne bom več bril zgoraj, temveč spodaj.»

Najemnik hotela je dal v koncertni dvorani nabiti tablice: «Prosim, da se mize in stoli ne obložijo, temveč se naj oddajo v garderobo.»

«Pristne kranjske klobase, posebno pripravne za izlete, priporoča mesar Mesojed.»

«Mlajša dama išče sobo z eno posteljo, kjer bi mogla dajati pouk v ciganju.»

«Vsi tisti, ki imajo iz aktov mojega pokojnega moža kake terjatve, naj se javijo tekom štirih tednov, sicer pridejo v stope vevške papirnice.»

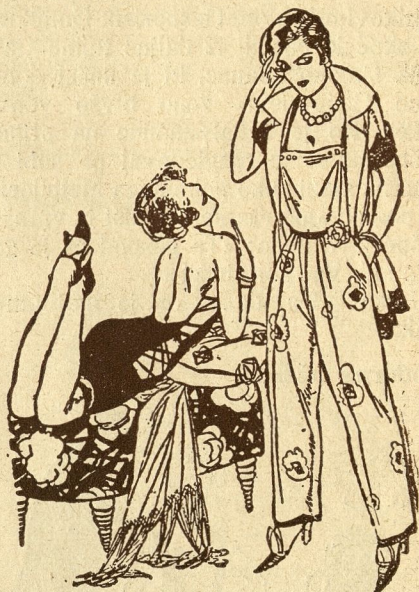
«Slavno občinstvo prosim, naj moj zavod za brzo učenje tujih jezikov ne zamenja z enakovrstnimi sleparskimi zavodi.»

«Hišni mesar išče še par naročnikov za klanje.»

Bolnike na želodcu in pljučih zanesljivo odpravi dr. B. v M.»

«Lastniki psov se opozarjajo, da ne smejo brez nagobčnika na cesto.»

Nepoznanje razmer.

Mila: «Vera, kako neki si mogla vprašati teto Emilijo, kje je spoznala svojega moža. Ta zakon je nastal vendar s pomočjo posredovanja.»

Vera: «Tako? Ona mi je dejala, da ga je spoznala pri neki stari znanki.»

Mila: «Seveda, to je bila ženitvena posredovalka, h kateri je teta hodila že petnajst let iskat primerno partijo...»

Ni diplomat.

Milko: «Tako strašno te ljubim, a tvoji starši nikakor ne dovolijo, da bi se midva vzela.»

Zora: «Ti preveč govoriš, a ničesar ne storiš. No, mislim, da si že imel priliko spraviti naju v položaj, ko bi moji starši zahtevali od tebe, da me poročiš...»

Ako hočeš biti postrežen z dobrim in cenenim blagom,
tedaj pojdi k

JULIJU ZUPANU
Ljubljana, Sv. Petra c. 35
ki ima specerijsko in delikatesno trgovino kakor tudi zalogo raznih likerjev in rudninskih vod.

Ni se zlagala.

Mož gospe Urške Melhijor Cmok je umrl in gospa je nekaj let žalovala, nato pa znova stopila v zakonski jarem s pokojnikovim bratom Gašperjem Cmokom.

Nekoč je posetil iz daljne tujine Gašperja Cmoka znanec, ki je našel doma samo Gašperjevo ženo bivšo vdovo Urško. Ko je čakal znanec na prihod Gašperja, se je razgledoval po sobi in videl na steni sliko pokojnega Melhijorja. Ne poznavajoč razmere v hiši je vprašal Gašperjevo ženo: «Ta gospod pa je gotovo kak Vaš sorodnik?»

Urška: «Da, da... on je moj umrli svak.»

Moderna hčerka.

Oče: «Zorka, včeraj me je vprašal koncipijent Jelševc za tvojo roko. Žal, moraš počakati, ker se mora še prej poročiti tvoja sestra Mira. Ona je starejša in je treba najprej njo preskrbeti.»

Hčerka: «Oprosti, oče, kolikor jaz vem, je navada takšna, da spravijo najprej mlajše otroke v posteljo...»

Bojazen.

Mati (sinu, ki gre služiti vojnike): «Edino, kar ti lahko svetujem: nikar ne začenjaj vojne, Janez!»

Vsa v kleparsko stroko spadajoča dela izvršuje najbolje in najsolidneje edino kleparski mojster

Alojzij Vrabec, Sv. Petra nasip 31.

KUPČIJSKA SPRETNOST.

V modno trgovino stopi dama in zahteva svilo. Pomočnik nagrmadi pred njo gore svilenega blaga. Po polurnem izbiranju se dama odloči: «Predraga je ta svila. Morate popustiti.»

«Milostiva, naše cene so skrajne, toda vam popustim za 10 Din pri metru.»

«Še vedno predrago. Ne bom vzela ničesar. Prihodnjič morda. Zbogom!»

Šef, ki je nadzoroval promet, stopi k pomočniku. «Zakaj je ta dama odšla, ne da bi kaj kupila?»

«Svila ji je bila predraga, gospod šef. Znižal sem ceno do skrajnosti, a brez uspeha.»

«Vi niste trgovec. Pravi trgovec ne sme nikdar pustiti, da stranka odide brez nakupa. V skrajni sili se je treba zateči k zvijači in tako prisiliti stranko, da kupi. Vi bi morali reči: 'Milostiva, res je, da se vidi ta svila nekoliko draga, če pa vpoštevate kvaliteto, ki je prvovrstna, in če primerjate ceno te svile s cenami manj vrednih svil naše konkurence, morate priznati, da cena ni pretirana. Pri tem vas pa še opozarjam — gotovo ste, milostiva, že čitali v dnevnikih — na kugo, ki razsaja pri sviloprejkah. Ta bolezen bo povzročila, da bodo cene svil še tekom te sezije poskočile najmanj za 50 odstotkov. Priporočam vam torej, milostiva...' Tako vidite, dragec, bi vi morali govoriti, pa bi gotovo kaj prodali. Upam, da boste moj nasvet vpoštevati.»

H istemu pomočniku pride čez nekaj časa gospodična in zahteva trak. Ko ji pomočnik pove ceno, hoče gospodična kar oditi. Pomočnik se spomni šefovega nasveta in uporabi vse svoje govorniške zmožnosti, da bi pregovoril stranko k nakupu. Višek zvijačnosti si je prihranil za konec: «Pri tem vas pa še opozarjam — gotovo ste že čitali v listih — na kugo, ki razsaja pri trakuljah. Ta bolezen bo povzročila, da bodo cene trakom še tekom te sezije poskočile najmanj za 50 odstotkov...»

Ljubitelji dobre kapljice bodo najbolj zadovoljni, ako se oglasio v vino toču

Josipa Slivška, Sv. Petra nasip 41,
kjer dobé pristna nežveplana štajerska,
dolenjska in dalmatinska vina.

Prekratko krilo.

Čedna šestnajstletna deklica sedi v tramvaju. Seveda je pristašinja najnovejše mode. Vsako minuto potegne krilce preko kolen. Živahne kretnje, s katerimi hoče poslužiti morali, pripravljajo največje veselje družbi možakov, sedečih njej nasproti. Toda vedno zopet priku-kajo kolena izpod krila.

Že hoče zopet potegniti krilo, ko se skloni star možak k njej in ji reče: «To ne bo mnogo koristilo, gospodična. Rajši prišijte še nekaj centimetrov blaga h krilu...»

Videl je.

Gospodična (po obisku domačemu sinčku): «Ali mi daš poljub?»

Sinko (odločno): «Ne, gospodična!»

Gospodična: «Zakaj ne?»

Sinko: «Videl sem, kaj ste napravili z atekom, ko Vas je hotel poljubiti...»

Sumljivo vprašanje.

Žena je šla na letovišče. Pred slovesom na kolodvoru ji je moral mož svečano obljubiti, da med njeno odsotnostjo ne bo hodil v gostilne ter sploh ne pil opojnih pijač.

Ko se je začel vlak z ženo že premikati, je pritekel mož še enkrat k vlaku ter kričal: «Ženka, kje pa imaš shranjene kisle kumare?»

Zavržen bahač.

Domišljav kritik se je bahal v družbi, da je moč njegovega peresa taka, da poljubno deli čast in slavo.

Neka dama je pripomnila: «In z razdeljevanjem ste tako radodarni, da za vas nič ne preostane.»

Dobra hčerka.

Član nekdanje akademije znanosti v Challonu je rekel Voltaireju: «Naša akademija je najstarejša hči pariške akademije.»

Voltaire: «Da, po vrhu pa še prav pridna in dobra hčerka, ker se dosedaj še ni nič slišalo o njej.»

Napredek.

1900: Glejte, glejte, avtomobil prihaja!

1950: Ali vidite tamle konja?

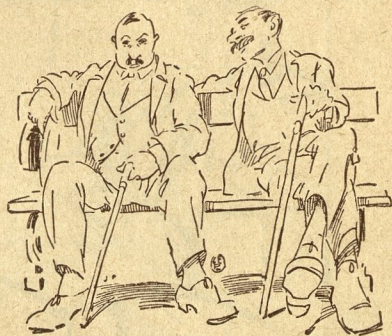
2000: Pomislite, včeraj sem videl pešca.

Indijanska plesna toaleta.

Jurček je star šele sedem let, pa je že skavt in kot tak dobro pozna uniforme ter običaje Indijancev. Nekega večera se spravlja njegova mamica na ples. Za to je potrebna globoka hrbtna golota, kratko krilo, peresa v laseh in rdečilo na licih...

«Čuješ, mamica,» reče Jurček, «kaj indijanske sekire ne boš dala za pas?»

Nazorna razlaga.

«Čital sem že večkrat o relativitetni teoriji, ki jo je odkril profesor Einstein. Kaj je to prav za prav?»

«Poslušaj, to je takole: Če sediš z lepo deklico v kinematografu, se ti vidi, ena ura kakor ena minuta; če pa moraš sedeti doma za mizo s svojo staro le eno minuto, pa misliš, da je to cela ura...»

Oj, ti profesorji...

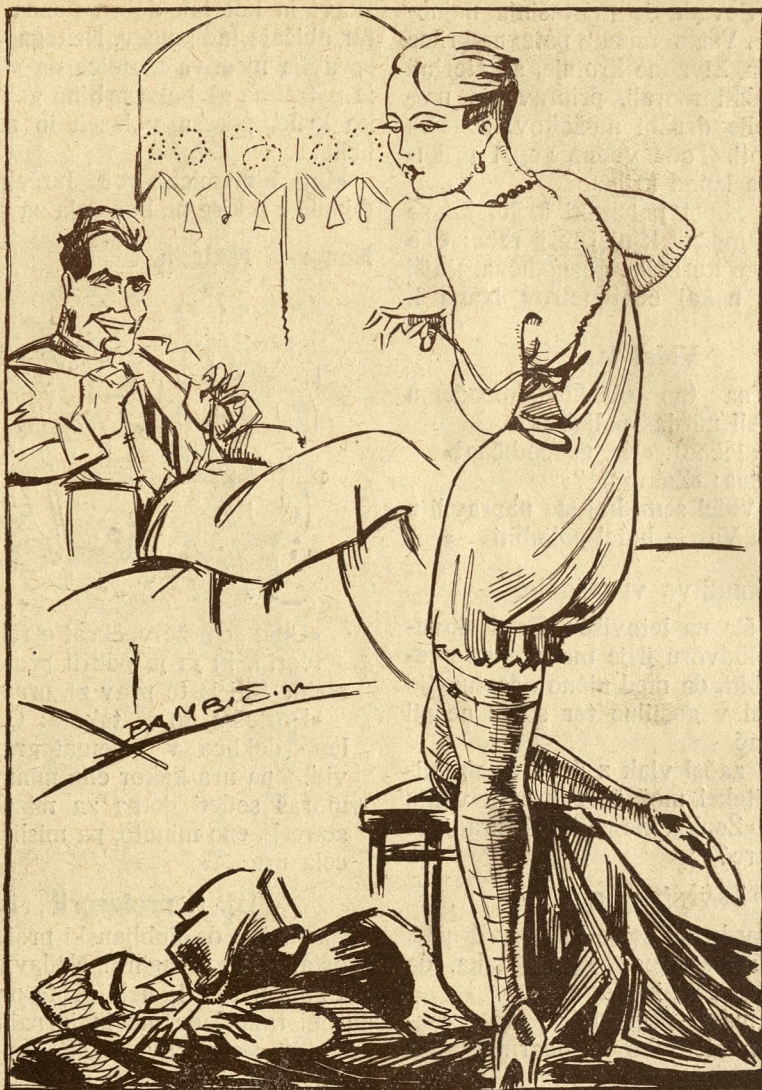
Pa recite, da ljubljanski profesorji kaj zaostajajo za drugimi! Nedavno, ko so bili hudi nalivi, je neki profesor pri garderobi razpel dežnik in jo pahnil kar z razpetim skozi kavarno. Šele pri vratih, ko ni mogel skozi, je dežnik zaprl in šel med najhujšim nalivom z zaprtim džnikom dol po Prešernovi ulici.

Ko je prišel domov, se ni mogel načuditi, da je tako premočen, ko je vendar imel dežnik... G.

Materijalist.

Miha na Suhem rebu je imel nesrečo, da mu je poginila krava, kmalu nato pa še kobila. Sosedje se za njegovo gorje niso prav nič brigali.

Ko pa je tujcu umrla žena, so se mu vsi sosedje ponujali, da ga zopet oženijo. Zaradi tega se je Miha razjezil: «Sedaj mi ponujate novo ženo, krave in kobile pa mi ni ponujal nihče...»

Mož: «Kaj si pa tako boječa? Mene se vendar ne bojiš, Olga.»

Žena: «Seveda, ti ne uvažuješ, da me lahko vidijo tisoči čitateljev »Skovirja». (Mi bi si v svoji skromnosti želeli vsaj 20.000 čitateljev. Op. ur.)

LJUBLJANSKA
KARTONAŽNA TOVARNA
J. BONAČ SIN
LJUBLJANA

TELEFON INTERURBAN ŠT. 2307
BRZOJAV: BONAC SIN, Ljubljana

Najboljša in edino
pristna dalmatinska vina
iz lastnih vinogradov dobite pri tvrdki
Braća Lasan v Šiški,
v gostilni Dalmacija na Dunajski c. 31
ter v Kersnikovi ulici.

Izdaja konzorcij »Skovirja» v Ljubljani;
predstavnica konzorcija Marija Križaj-
Omladič v Rožni dolini.
Urejuje Milko Bambič v Ljubljani.
Tiska Delniška tiskarna, d. d. v Ljubljani
(predstavnik Miroslav Ambrožič v Ljubljani).